

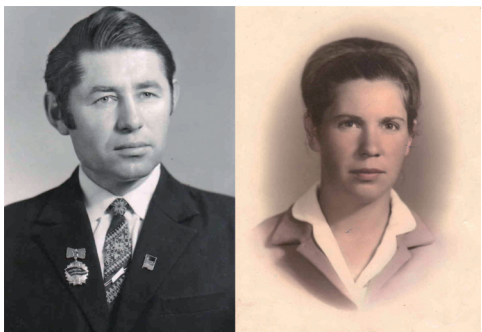
Бондарчуки

Іван Захарович Любов Михайлівна

Я, Любов Бондарчук, народилася в селі Голубча Полонського району Хмельницької області. Під час війни, коли батько пішов на фронт, наша сім'я перебувала в евакуації в сусідньому селі. Пам'ятаю живих фашистів, евакуацію, післявоєнний голод, пам'ятаю згарище рідної хати.

У школі вчилася добре, пам'ятаю також першу нагороду за відмінне навчання – це 10 зошитів. Закінчила школу в 1957 році. Оскільки батько після війни нас залишив, а мати захворіла, про навчання навіть не йшлося. Відразу ж пішла працювати в колгосп: спочатку в полі, на фермі, а потім вихователем дитячих сезонних ясель.

Я радо зустріла демобілізованого з армії Івана Захаровича, подружили кілька років і в 1961 р. одружилися. У 1964 році Іван Захарович наполог на тому, щоб я, його дружина, вступила до інституту. І ось я студентка Кам'янець-Подільського педінституту ім. Затонського. На той час ми вже будували хату, мали сина Сергія і жили разом зі своїми матерями – Євою і Марією. Улітку 1969 року закінчила виш, одержавши диплом учителя початкового навчання, а в серпні народила донечку Антоніну. Радості не було меж. Дітки підраста-

ли, ми обоє працювали. Наші матері жили разом із нами.

Але тут сталося горе. У мене виявили туберкульоз хребта. Поклали в санаторій в гіпсове ліжко. У лежачому стані я провела цілий рік. Увесь тягар сімейних клопотів узяв на себе Іван із матерями. Мене підтримували як могли. Поступово я стала повертатися до звичайного життя, працювала вчителем у сільській школі. Але дітей меншало, стало питання про закриття навчального закладу. У 1996 році вирішили приїхати сюди, в Терезине. Тут у нас жили родичі. Я зразу пішла в дитсадок вихователем. Пропрацювала 4 роки і тоді перейшла в школу, де й працюю до цього часу. Іван став завідувати клубом і до сьогоднішнього дня сумлінно виконує покладені на нього обов'язки. Матерів доглянули, поховали. Дітей одружили. Маємо 4 онуків. Живемо в злагоді. Одне одного підтримуємо. Чим можемо, допомагаємо дітям. Вони нас не цураються. Збираємо всіх на наші родинні свята. Ходимо до церкви, віримо в Боже благословення, яке допомагає нам виживати в тяжкі хвилини випробування нашого життя.

Разом 53 роки

Макаренки

Борис Іванович Аліна Михайлівна

Місто Ромни Сумської області славиться своїми дівчатами-красунями. Сестри-близнючки Жанна й Аліна не виняток! Вони вирости в прекрасній

Разом 51 рік

родині, змалку відчували любов батьків, знали достеменно, що тільки працею можна досягти успіхів. Дівчата часто бігали на танці, бо ж хто в юності не любить дати лиха заклукать? І ось уже не один вечір

поспіл проводить їх додому один і той самий парубок на ім'я Борис, такий неспівзвучний, що сестри щоразу сперечалися, кого ж із них він уподобав? Одного разу Аліна не втрималася й запитала, на що юнак відразу ж випалив: «Та до тебе ж я ходжу!» Ось так на танцювальному майданчику і познайомилося подружжя Макаренків та незчулося, як прожило разом золотих півстоліття...

У 1958 р. ще зовсім юна Аліна вступила до медичного училища, а Борис згодом став студентом Київського електромеханічного технікуму. Аліна отримала направлення в село Зелений гай, Старокостянтинівського району Донецької області, де працювала фельдшером, а Борис продовжував навчання. Листуватися, телефонували одне одному, сумували й мріяли про якнайшвидше побачення, бо ж почуття від того не згасли, а навпаки – стали ще міцні-

шими. А в одному з листів Борис написав так щиро про свої почуття, що Аліночка не змогла більше кохати на відстані. Полишила все – і приїхала додому. Невдовзі закоханий парубок отримав направлення до села Устимівки, де працював черговим по залізничній станції, вже потім молода сім'я отримала квартиру в Білій Церкві.

Аліна і Борис стали добрими, люблячими, але вимогливими батьками, до їхньої авторитетної думки дослухаються не тільки діти Олег та Юлія, а й внуки – Артем, Олександр та Валентин. У сім'ї Макаренків обоюноють співати, до того ж син і донька мають музичну освіту. І коли родина збирається за одним столом, то пісні лунають, не втихаючи, на весь куток.

За плечима в Бориса Івановича – більше 40 років трудового стажу. За багаторічну працю, добросовісне виконання своїх обов'язків він удостоєний відзнаки «Почесний залізничник». Аліна Михайлівна багато років віддала роботі в ДНЗ № 26, № 2, обіймаючи одну з головних посад – старша медична сестра. Це чуйна, дбайлива і добропорядна людина, яка завжди віддає частинку себе тим, хто поряд.

Як стверджують онуки, пиріжки бабусі Аліночки – це окрема історія, варта уваги. А яка вона майстриня – як кажуть, на всі руки: і плете макраме, і шие, і вишиває хрестиком, гладдю, бісером. Не боїться опановувати щось нове, вчитися, не

цурається активного життя навіть у такому поважному віці. У родині всі вважають бабусю Аліну справжньою модницею.

Зовсім недавно Бог нагородив золоте подружжя правнучкою Златою, це неймовірне щастя! А ще кажуть, що правнуків дожидають тільки праведні люди... Отож вишила бабуся Аліна і дітям, і внукам, і правнучці вишиванки – нехай, мовляв, не лише молитва бабусина оберігає, а й шитво її, у яке вона вклала свою працю і золоту душу...

Символічною дорогою свого спільного життя іде подружжя Кулаковських

Щоб завжди було солодко...

Бондарчуки солодують...

У жодній парі на головному святі життя не було весільного торта, тоді взагалі було не до тортів